

Alina Belciug

**UN ÎNGER
SE ARATĂ**

arania

Viața

O lebădă albastră plutește pe apă.
I-a șoptit ceva vieții...
Un fluture galben zboară grațios
îi cântă ceva vieții!

Eu zâmbesc vieții
aștept să mi se răspundă!
Eu salut viața
aștept să fiu băgată-n seamă!

Un porumbel roșu zboară spre cer,
i-a șoptit ceva viața
Un șarpe alb moare înainte de apus
I-a mângâiat viața!

Dansul iubirii

Ai pășit încet -
în pași de vals
și mi-ai lăsat un zâmbet
trecut peste lume.

Ai alergat încet
făcând o piruetă...
și ți-am șoptit
că ți-am ales secretul.

Te plimbai cu luna...
te-ai oprit din dans...
ai început să-mi spui:
"Nu te mai aud, iubesc!"

Început

Am cunoscut un suflet
un suflet de culoare.
Griul ce mă-ndeamnă
să adun praful de stele.

Am cunoscut o mână
stânga. Ce frumoasă!
O mână ce mă-atinge
pe gându-mi depărtat.

Am cunoscut petale
și frunze galben, moarte...
și-am cunoscut și luna
cu cerul negru-n zi.

Te-am cunoscut pe tine,
cu gustul de pelin,
cu buzele-ți ca mierea
și râsul de copil!

Copil...

Mă aplec ... te desenez
și sar să te sărut.
Închid ochii. Te visez!

A plouat. Ai dispărut,
dar mi-ai făcut cu ochiul...
te-aștept...!

M-am înșelat. Tu ai plecat
dar eu tot desenez...
Sunt doar un copil
Neîmpăcat.

Râd

Mă mângâi fără să vrei
cum ai făcut atunci, demult
și râzi la mine, dulce grai,
cum n-ai facut-o niciodată.

De mi-ai ieșit așa în cale
nu te-am văzut căci nu vedeam,
decât soarele
atârnat de-un nor.

Când ai plâns
n-am știut ce să cred
adevărul
nu se lăsa văzut.

Și acuma râd la tine
la soare, la lume.
M-ai iertat, m-ai învațat
să-ți șoptesc, să râd în lumină.

Azi cred în viață
Soarta îmi surâde.
Cred în tine
și-mi place să cred...

Din nou...

Un suflet ce te-așteaptă
în norii plini de lacrimi
nu-ți vrea privirea, ce n-a
pornit din steaua-ți...
ci sărutul buzelor pecetluite
caci eu...exist!

Așa cum sunt, iubindu-te pe tine,
și te aștept, nu mă cunosc,
și plâng și râd și plâng.
Aleg, te văd, te strig
suspîn și râd din nou,
știu...n-am crezut că pot
să râd fericită!

Îndemnați de ploaie

Și uite așa au plecat-
îndemnați de vânt,
sărutați de soare.
Și mângâiați de ploaie

Ei doi! Au rămas singuri.
Erau oricum uscați...
Eu – nu mai aveam culoare,
El – nu mai avea aer.

Trăiau pentru frunza lor...
se plimbau cu vântul,
râdeau cu ploaia
trăiau cu soarele...
se iubeau!

Întuneric

De ce v-ați adunat aici?
Ați văzut că e mult soare
zâmbet și culoare?
Ați început să ne șoptiți
cuvinte dulci cu gust de vânt
și-un legănat de-aduceri aminte.
Apoi cu picuri mici și calzi
ne-ați alintat trupul firav
noi am crezut, am adormit!
Cu zâmbetul în suflet...
așa am rămas pe veci...
acum e vară, întuneric și-o ploaie rece...

Au fost stele...

Mă mângâie soarele pentru că râd...
I-am păcălit. Sufletul îmi plânge.
Tu mă alinți cu cântul,
e trist...și știi
că ți-ai uitat parfumu-ți
în palma mea uscată.
Mi-ai promis că mă găsești,
dar eu...te-am pierdut?
A dispărut și soarele
nu mai pot să-l mint,
și curios...
aseară au fost multe stele...

Ai atins un înger

Te-aș arunca pe lună
să nu-ți mai văd lumina.
Te-aș lua cu mine-n lume
dar ninge cu durere.

Ai spus că ești o stea,
ce brusc dispare-n noapte!
Ce dulce minte gura ta
dar luna nu te-ascultă.

Ai atins un înger
și au căzut trei stele.
Acum e bucurie-n lume
iubirea a căzut lângă mine!

Alerg

Ți-am construit castel
pe țărături de nisip.
E construit din brize
din scoici și spuma mării!
Mi-e frică să pășesc
căci stă să se prăvăle,
dar, Tu alergi prin el,
strigându-mă pe nume.
Ai flori în mână,
flori negre, albe.
Aș face un pas
dar ești la braț cu luna
și raze are-n păru-i,
și flori din palma ta...
e-a ta iubită – noaptea
dar trist și fără stele!

Plouă...

Cerul își udă pleoapa
așa te rog, Doamne,
să cadă-o stea în astă noapte
să-mi dăruiești chip și aripi
crini albi la geam să-mi pui.
Dar n-am o stea pe Ceru-ți mare,
și paza mea cred că a plecat...
sunt sus în vârf de munte
plouă tare...
nu îmi e frig!
Vreau să dansez, dar cântecul e mut,
aștept...că poate vine,
simt...

Și uite așa

Și uite așa au trecut clipele
cu brize reci, de la apus,
credeam în stânci, credeam în vise
râdeam cu pescărușii în zbor

Pluteam cu vântul sub aripi
și scoicile mă ascultau,
peștii îmi îngânau cântul
și în freamătul apei jucau clipa.

Dar luna a căzut!
și soarele fierbinte.
Hera se plimba de mână
cu un zeu micuț către un nou uscat...

Și uite așa au rămas pietrele
și somnul i fără culoare
marea murise
noaptea ca ziua s-a stins.

Vis – poveste

S-a despiciat cerul și-a picat un înger
s-au poate s-a crăpat, și au căzut doi.
Merg, alerg, mă-mpiedic de un nor
și o stea în pom clipește suferind

Totul parcă nu e Lume
iară viața e un vis
ninge, plouă, raze rîd
iară noaptea stă poveste!
Și mă plimb c-o stea în mână,
povestind unui nour
luna pictează, în păr
am raze o mie...

Și nu știu – dulce iubire.
Ceasul a-nceput să bată?
Moare Luna din iubire
Pentru cine bate ceasul?

E ora...

E ora aceea – și îngerii dorm
e ora când visul miroase a busuioc.
Chiar dacă spun “NU”
e ora când totul e trist și pustiu...

E ora când Luna, e-ascunsă de Soare
și stelele râd, atârinate de ploaie
și Ochiul le vede pe toate-adunate,
e tristă tăcerea ce vine aproape...

E ora la care mă rog să-te-ntorci
clepsidra nisipu-și oprește,
e ora când noaptea stă în cumpănă
e ora la care iubirea se le plimbă-ntre noi.

Trăiesc

O floare de nuc,
și una de salcâm...
un alt boboc de măr
și o petală ascunsă...

Un nor pierdut pe lună
o stea se scaldă-n mare!
Dar viața-i anormală
și soarele-i la pol..

Mă ține-n mână
și nu pot respira.

E foaia plină...

Stiloul nu mai scrie
aștept demult -
de-un sfert de veac
e foaia albă.

Mai trec cinci ani
sau poate zece
te-aud, zâmbesc,
mă prinzi de mână!

...timpul s-a-ntors...
am aripi lungi și pot zbura
am casă-n cer...
și viața ta!

Poți?

Te-adun din suflet
și te țin aici
te-adun dintr-o vioară
era o noapte oarbă...
departe..depărtată noapte
fericire, fericire oarbă...
nu pot să nu cred,
nu pot să nu uit,
nu pot să nu iubesc.
Departa și aproape deodată
Aproape, dar departe-mi inima
adun flori uscate
și scoici din mări care-au secat
Punem pariu, Honey?

În seara aceasta

Poate că o să mor în seara aceasta
La capul unui Înger nou,
poate când o să mor
o să te strig pe nume
iar Tu te vei unii pe veci
cu inima-ți nebună
tăcerea-ți va strivi privirea
cu lacrimi, flori și scuze
ai să mă hrănești.
Ceasul nu-i... a existat
și dacă mor...Cui i-a păsat?
Ce fire-ai să aduni?
Ce trecut te v-a înfuria?
Și dacă mor mă vei întoarce?
Vei fi un Nimeni
ce-l bate vântul trecător?
Îl scuipe ploaia...
Îngenunchez!
Iertare cer! În veci să mor
că "te iubesc" pe buze...

Ideea

Trăiesc cu visul, noaptea-n mână
doar una am și zic că...e nedrept.
Ruptă de prea multă strângere.
Știu! Nimeni nu înțelege Nimic!
De ce nu înțelegem Viața?
De ce Tu m-ai înțelege pe Mine?
Nici nu-mi doresc.
Aruncă-mă! Ai nevoi de mine
ai nevoie să știi că odată am fost fericită
mă ții lângă Tine? În brațe ?
E noapte! Îmi spune cineva "Noapte Bună?"
cineva a plecat la 17 și 18 secunde
aștept să iubesc un Om
și-un colț de Suflet...
am câștigat...Izvorul Mântuirii.

Nimicuri

Îmi era dor să mai scriu Nimicuri
pe care nici Mama nu le răsfoiește
pe care Tu nu dai nici doi bani
pe care Eu le iubesc.
Nu au rimă, ritm, măsură
nici nu seamănă a poezie.
Ce prostii! Aici e Viață...
uite sute de cuvinte, care...
nu au nici o legătură cu Tine!
Om de rând ce nu iubesc.
Cineva vorbește cu mine
ascult W.A.S.P.
Nu înțeleg! Nu vreau
Vezi...Viață!
Păstrează-ți ideea pe mai târziu
ne întâlnim în albastru...

joi sau cel târziu...vineri!

Rob

O să-ți servesc vinul din Cer
Exact! E târziu pentru otravă
a fost Apus și-a respirat
nu am salvat veninul dar am vin.
Schimbăm puțin condeiul,
și Dumnezeu se va odihni.
Crezi că se va supăra?
O să-ți țin călimara
și Rob al iubirii-ți voi fi!
În genunchi pe ghimpi
zi, noapte
probabil visez
să renunț...
te plictisesc și nu-ți țin bine călimara
perfect! Accept să demisionez.

am înțeles greșit?

Alina sâmbătă seara

Urăsc seara de sâmbătă
mă hrănesc cu rouă
cu aur lichid
mă urăsc pentru că sunt
cea mai frumoasă din Lume!
Sunt frumoasă când plâng.
Te-ai uitat ce bine arată
o lacrimă
din față și din profil?

Plănuisem să ningă

Voi pleca în seara asta
voi pleca cum mi-ai promis
atunci!

Planuisem să bată vântul
sau cel puțin să ningă
să nu vadă!

Doream să fie stele și curcubeu
în noaptea după ploaia
fermecată!

Voi pleca în viața aceea
cum ți-am promis...
pe cărarea pierdută...

Aşa cum m-ai găsit

Erai acolo pentru o secundă-
probabil te-a uitat luna...
te aud! Râzi și apoi te bâlbâii...
apoi dispari în ceața nopții...

Rămân și eu fără cuvinte,
rămân goală așa cum m-ai găsit,
fără alint și flori uscate
fără ca cei din jur să afle!

Țintesc mai sus! Mă rănesc
mușcată de un colț de stâncă
și...te-ntorci. Risc. Știu că...
poți muri la mine-n brațe...

Plouă !!!

Plecând capul sub cer
L-am rugat aseară
să-ți ofere Fericirea!

Mi-a oferit...o ploaie,
nu fulgera, nu tuna
plouă, plouă cu mine.

Era un semn. Știam!
Știam și când ai terminat...
te-ntrebi cum e posibil?

Eu – L-am rugat doar
Să-ți ofere drumul până la mine
și El mi-a oferit o ploaie!

Am vrut să-mi cumpăr flori

Săptămâna trecută
am vrut să-mi cumpăr flori,
probabil -
pentru că petalele au uitat
să-mi zâmbescă.

Mă gândeam
ca din aduceri aminte
o să mai zbor
pe-un colț de nor...
și-apoi de sus...

Să mor văzându-ți chipul
și ochii ferestre
Atât...doar
să uit că m-am născut...

Locul meu nu era acolo

Vroiam să-ți spun “Noapte Bună!”
dar drumul, zău, mi-a fost oprit
dădeam un beep la colț de stradă
și un copil a-nțepenit. Țipa!

la mine-n gura mare
că locul meu nu e aici.
A spus apoi, șoptind de parcă
știa și el ce vreau să zic...

“Mai bine lasă. Fugi departe...”
am stat acolo. La un pas de tine
am stat, am stat...și am murit!

Măine în zori

Nu am plâns!
Doar mi s-a rupt sufletul
în două.
O parte s-a îneecat cu lacrimi
și a sucombat țipând după ajutor,
iar cea de-a doua...
stă! Privind...
“E trist să mori
dar asta am să fac
și eu...
tot mâine-n zori.”

Pierdută în ceața cotidiană

M-am pierdut pe mine
în ceața cotidiană
m-am pierdut în nimicuri
zburând către eden.

Pierdută în vorbe zilnice
în sentimente bine temperate
credeam că știu adresa
spre care tu m-ai aruncat...

Tu nu ești vinovat
Eu nu mai exist ...dar știi
că și neexistând
n-am uitat să iubesc!

Liniștea ce ne leagă
tăcerea pe care mi-o oferi
este pentru mine...
o ceața corozivă.

Nu ai timp

Nu ai timp să-mi scrii
știam!
Nu ai timp de fapt nici să mă
minți,
tu, Sufletul Meu ai timp doar de
realitatea înfășurată
pe vertebrele încleștate.
Da! știu, ți se pare normal.

Ai timp doar atunci când,
plouă,
sau este noapte
rece,
ai timp doar atunci când
ninge,
sau când îți cântă noaptea
cu lacrimi pe acoperiș.

Ai vise tremurătoare
doar atunci când aștept!

N-ai timp, să-mi crezi cuvântul.

Dar când visez,
o să ai timp
să mă trezești!

și să alungi speranța.

Copilă sunt!

Nu am crezut că lumea se învârte
într-un singur punct. Iar atunci când doarme
se trezește și o ia de la început,
pentru că a uitat partitura.

Să te trezești mereu
făcând același lucru ?

Gândesc către nou
detest plictiseala;
apreciezi?

Am construit castelul de nisip
de care-ți vorbeam
acum o săptămână...era populat
cu vise senine.
Îți amintești? Ai stat așa de puțin!

Sunt tristă azi și revoltată
căi nu știu ce...adica...știu!
Vroiam să zic că nu înțeleg.
Erai acolo unde eu nu vreau să fi.
Ești oare fericit?
Atunci de ce nu ești aici?

Nu ai decât de pierdut,
de suferit și ai să mă urăști
pentru ce plănuiesc...

Plănuiesc să-ți fur luna,
în noaptea nunții tale și zâmbetul meu
răzbunător
să-ți răstoarne gândurile.

Copilă sunt!

Căci tot ce vreau
este să mă iubești pe mine!
Nimic mai mult!

De s-ar crăpa pământul

De s-ar crăpa Pământul
și aș intra în el
le-aș spune zeilor
că viața mea a fost în mit.

Am crezut și în povești cu zâne
unde sfârșitul era de vis,
am crezut că Afrodita
plângea cu frumusețea-n dar.

Nătâng-copil din mine
râdea mereu. Frumos!
Credeam în tine, Suflet
și în povestea ta de ieri.

Stăteam să nu mă minți
că vrei cu adevărat
să-mpartți măcar bucuria
și zilele în dar.

De s-ar crăpa pământul
în genunchi te voi striga
le-aș spune zeilor că viața
ți-am încredințat-o definitiv...

Visez mereu la rochia albă

Într-o zi am spus DA fericirii
știam doar că mă mint
știam că nu mă va compara cu tine
și totuși, am spus DA fericirii.

Visez mereu la rochia albă
la casa mea și la copii,
adorm ținându-te în brațe
și dimineața cred că te-am uimit.

De multe ori fac și cafeaua
cred...că am încurcat rosturile vârstei
te-astept ca nimeni alta,
și-apoi plâng....Nu ești aici!

Pe drumul tău ai fost sortit
și mă trezesc din nebunie,
"De ce oare te-am oprit?"
și plâng... Știi asta?

Nu ai de unde!
Ești fericit.
Sunt pusă-n gândul meu
cu așteptarea.

Te aștept mereu

Sunt zile când te-aștept să vii
și parcă treci pe lângă mine.
Mă apropii dar încet la geam
și sper să te zăresc cum zbori,
sub cerul lung și negru
ca o pasăre albă.
Dar plouă trist.

Mă plimb
cărare am făcut
răbdare am, căci stiu că vii.

De n-o să vii, e mâine iar
și iar te-aștept, te chem
și timpul greu!

Demult

Mi se părea de multe ori
cum am crezut în stele
că mai există azi, acum
cavaleri cu pulbere de vise.

Cu scrisori...parfum de toamnă
serenade la balcon
voiajeri de primăvară
cu iubirea-n zbor.

Visez de multe ori
poate de aceea-n zori
nu am timp
de adevarul zilei mele.

Și-s nătângă, mă împiedic
văd și sper visând la stele
cad naivă-n plasa lor
Crezioare o femeie?

Sunt prea rea de multe ori
caci mi-e inima în nori
lupt știind de cavalerii
albi pe lângă casa lor.

Am oftat...o fi pe lume
suflet pentru mine?
Se trezește, astăzi, mâine...
poate...într-un alt etern.

Timp

Ieri am sădit fericire
și azi am primit un buchet de raze.
Tot azi rodesc încredere
iar mâine voi primi un zâmbet.
Într-o Luni o să sădesc sănătate
iar Marți o să primesc o lacrimă
de sânge.
Miercuri o să arunc privirea
Joi o să iubesc viața,
Vineri o să mă gândesc la tine
Sâmbătă o să te aud
Duminică o să plâng după tine...

...și mi te-a dat

Mi s-a năzărit
să vreau
să te fac fericit.

Da!
așa brusc și dintr-o dată
te iubesc mai mult ca ieri
și mult mai puțin decât mâine.

Ce ai facut?
Nimic! Probabil că ai fost
doar indiferent.

Nu-ți reproșez
e doar o fărâmbă din realitatea
pe care o provoc.

De ce?
Pentru că ea
te-a adus în viața mea
și mi te-a dat.

Desculță printre spini

Alergam desculță printre spini
nici eu nu mă mai cunoșteam.

M-ai prins de mână
te-ai uitat fix în ochii mei.
În clipa aceea știam cum mă cheamă
ce vreau, de unde am venit
și unde o să merg.
M-am plimbat apoi noaptea
cu tine de mână și visam
cu ochii deschiși.

M-ai adunat de pe un câmp
plini de cactuși siberieni,
mi-ai spus că stelele au
fost create pentru cei care
le privesc cu ochii îndrăgostirii.
La-nceput îți era dor de mine
zburai către norul meu ca să mă vezi,
să mă ții de mână, să mă privești în ochi.
Apoi, eu am știut ce-i mai bine
când, unde și cum să te dezamănesc.
Așa am pierdut tot!
M-ai pedepsit, am plâns, sufăr
dar "iarta-mă" este ușor de spus.

Într-o zi toate florile
or să ți se pară mai frumoase
...și mă vei iubi!

Și iar te-am pierdut

Mă plimbam într-o zi normală
printre oameni normali.
Am zărit o mână
de om bătrân.

M-am uitat în ochii lui.
Era trist sub vreme.
Am hotărât în acea clipă
să mă plimb numai cu ochii deschiși.

Era pentru prima dată.
M-am întrebat "De ce?"
și mi-am răspuns:
"Înaintasem în viață!"

Am văzut apoi veselie
oamni care cântau,
găseau fericire în jur,
sau poate doar păreri de fericire.

Apoi am zărit ochii tăi.
Mă iubeai fără să știi
și erai un tânăr superb.
Te doream doar pe tine.

Doream să mă uit în ochii tăi.
și căutându-te am plecat
fără privirea ta, fără tine
și iar te-am pierdut.

Ne-am născut oameni

E ușor să spui : “nu vreau să încurc.”
cine vrea?
Ne-am născut oameni.
Pentru că așa a vrut Bunul.
eu aș fi vrut să fiu fluture...
câte o viață în fiecare zi.

Diferența?
Avem sentimente!
E ușor să să spui,
e greu să uiți, să ierți.

Cred în cuvinte!
Poate că și acesta este defectul
Meu de Om!

Nefericit!

Ador să te iubesc
suspîn de dorul tău.
Sunt fericită atunci cînd soarele răsare
cu chipul tău.

Acum stau. Privesc înaltul
și sper că-n noaptea asta
stelele să nu fie supărate pe noi
și iar aștept
vocea să îți-o aud.

Nu știu ce faci
dar simt pînă aici
nefericirea!
Să-ți spun ceva...
sunt cea mai vinovată!

Sunt pur și simplu înnebunită
după tine. Privirea, glasul,
frumusețea, dorința ta...
îmi pare sincer rău
și-mi pare rău de răul care-mi pare
că nu te mai pot face fericit!

Am tot ce vreau

Sunt cel mai nefericit
om din lume
pentru că mă hrănesc
cu elegiile mele...

Caut mereu în jurul meu
să mă opresc
nu știu! O clipă
să văd cât sunt
de fericită!

Am tot ce vreau
ce știu, ce pot
și îmi doresc...
un minut azi...
să trăiesc clipa
darul acesta sublim
să nu-mi cadă din mână,
să nu-l pierd.

Vezi ce scrie pe cer

L-am rugat pe Dumnezeu
s-adune minunile pe cer
un nume, dar să scrie
sufletul să mi-l descrie.

Din soare, lună, stele
toate!
Privirea să-ți abată.
Un *TE IUBESC*
scris mare cât cerul
și la fel de etern.

Mi-e inima la tine
dată!
Privește sus!

Intimitățile

Mi-a zburat mintea
am rămas cu Sufletul.
Sufletul s-a săturat.

Într-o zi ploua.
“Neinteresant” - spunea unul
“Uimitor” - adăuga altul
“Magic” - șoptea altcineva...

Da!
Erai Tu.
Ți-am pus petale de rouă
în palme

Nu crezi? Știu.
Nu ai crezut niciodată
că viața se ascunde
să nu i se citească intimitățile.

Cazi! Râzi! Pleci!

Și-a întors Dumezeu fața la lume.
A început să plouă
cu stele, îngeri și nori
Cazi?

Știu! Te-ai ferit și tu de Mihail Crăciunel. Râdea de-o stea.
Luna se juca cu norii.
Râzi?

Și-a întors Dumnezeu fața la lume
și a plâns o dată.
S-au adunat toate vorbele
la Ceruri.

Pleci?

Alerg

Alerg de parcă sunt în Troia
plină de curaj
să dau ochii cu tine.
Dar, tu, plecat fiind la tine
în cetatea-ți mare cât privirea
luptând cu soarta ta și-a mea.

Alerg să-mi fie soarta mâine
în brațe să-ți adorm un ceas
a ta fiind...
doar cinci minute
durere mare am în glas.

N-auzi, Minune, corbii?
Cântare-mi fac pe veci
aicea vreau să mor
la poarta cetății
Măriei Tale!

Numai atât?

Ți-e frică de îngeri?
Ți-e frică să plângi?
Ți-e teama de noapte
Ți-e dor de zi?

Sunt înger
și plâng
noaptea mi-e sfântă
iar ziua este ferice!

La zori înviu
pentru că știu
că poți iubii
un înger!

Numai atât?

Un înger se arată

Un gând mai dulce,
adiere.
tu, special ca întodeauna,
rămâi.
Ai ochii mai frumoși ca
cerul
și gura ta, Minune pe
pământ.
Și părul tău frumos ca
seara
aieva dar să nu te
văd.

Iubesc un Înger pământean.

Doamne,
Te rog, Doamne,
nu mi-l lua...

E pur si muove

Când te-am văzut prima oară
stăteai la geam fumând plăcut.
Nu m-am putut uita la tine.
Luminai ca un soare
Priveai, fumai... Tutunul neștiinței
nepăsător
ca pământul care-și vedea de drum.
E pur si muove!

Știam că te iubesc...
Tu nu știai nimic.
E pur si muove!

Mi-am ascuns sufletul

Mi-am aruncat spre cer privirea
lacrimile le-am pus în curcubeu
buzele le-am lipit de lună
iar zâmbetul în praful astrelor.

Când a început să tune o dată
m-am speriat!
Și mi-am ascuns sufletul.
Ploua încet cu lacrimi...

A doua zi era soare
trist...
curcubeu, ploaie, primăvară
vară, toamnă, Moș Crăciun.

Ce eram eu?
Un om pe șirul anotimpurilor
privirea, lacrimi, buze, zâmbet
Unde sunt?
Suflet?
Nu mai era...

Cum este mai bine

Sunt multe de spus
deși au rămas atât de puține,
nu mai înțeleg nimic
deși totul îmi era foarte clar.

Mă întreb, Suflete,
unde, ce, cum și când
este mai bine
doar pentru tine.

Necunoscut îți e cuvântul
cum îmi e Viitorul
te întreci în Destine
și Lumea cu mine.

Îți spun că vreau doar Liniște
și-un strop de noroc
însă al meu
în vântul rece...

Invers

Am cules petale din flori de mare
iarbă de munte din copac
râset de copil din scoici
și ploaie din soare.

Am adunat o viață întreagă
nisipul din scrisori de vară
petale de spini din curcubeu
enigme din sufletul oamnelor.

Am dansat cu îngerii
în norii de zăpadă
am cântat cu vara
în colind de ninsoare.

O viață invers decât pământul
o lume invers decât luna
o viață fericită
invers decât adevărul.

Aproape de tine

Un nor de vară
altul de zahăr
puf peste tot
parcă stau cu capu'n jos.

Fug de mine
vin la tine
sar, alerg mă răstoarn
iar dispar și iar apar!

Mă joc, râd
plâng, mă colorez
zâmbet mi-l îndoii.

Îmi plac!
Pentru că mă aduc
aproape de tine!

Definiție

Oamenii – nasc oameni
florile – răpesc polen
norii – aduc ploaie
pământul - crește aer...

Ce suntem?
Durere, plăcere
apă, vânt
pământ – durere!

Oamenii – nasc oameni
Oamenii – lovesc alți oameni
Oamenii – plâng cu lacrimile cerului
Oamenii – cresc florile
Oamenii – sădesc...

Fericire, bucurie,
râset de copil,
lacrimi, speranță,
definiție de amor!

Minute

O să vii într-o zi
și o să bați la ușă...
sau poate spre fericirea ta
o să-ți sune mai întâi telefonul...

E dorința mea cea mare
pe care tu, o aprobi
de fiecare dată
în fiecare clipă.

“Nu mă interesează nimic
mâine pleci...”
nu te interesează nici
luna gladiolelor...

Ce sunt eu în viața ta?
10 minute de liniște?
10 minute de dor?
10 minute de zâmbet?

Mă opresc

Merg înainte
zăresc o umbră.
Alerg!
Plâng printre frunze.

Maine e mai bine.
Erai mai frumos
ca un înger
m-am blocat!

Cunosc fericirea
mă opresc
uit
de viață!

Ești tot ce îți dă natura
tot ce pot avea...
Lacrimi.
Mă opresc!

Ploaia ce se șterge

Să fie oare viața
ca frunza din copac?
Firavă, frumoasă, plină de culoare
galbenă, roșie, zâmbitoare
tristă, dansând...călcată în picioare?
Uscată...adunată, arsă... zob!?

Zâmbetul
să fie oare răsărit de soare?
Umbră, plouat, șters
plimbat, ascuns
arzător, trist...?

Ce ești Tu?
Ce sunt Eu?
Pe lângă tine...
sunt ploaia ce șterge...
sunt frunza ce arde...
sunt viață dincolo de natură...
și floare de colț în zile de iarnă...

Tu?
minune în colț de cer
Mare în lumea cerească
adiere în lună de august
parfum în mijloc de toamnă
tot în viața de azi...

Când tu ești primăvara

Ești ca un fluture care dă viață
prin coloritul lui minunat.
Ești scânteia ce arde mereu
și dă foc întregii mele ființe
luminându-mi sufletul înnegrit.
Mă-mbraci cu puful tău de înger
să-mi țină cald
în cele mai friguroase zile ale iernii...
De ce îți e oare ție teamă de fericire?
Când tu ești primăvara
cerului pe pământ?

Minune cerească

Chipul tau – a uimit lumea
parfumul pielii tale
miroase mai frumos
decat orice altă floare
din lumea celor muritoare.
Bucuria ta transformă
ploaia în lumină și
râset de copil.
Ani mulți
mii și mii de suflete
te-au căutat
și au murit
cautându-ți minunea!

În aceasta lume, au aflat
că există
cel mai perfect
suflet din lume...
Într-o zi...
ce-i drept,
te-am găsit eu.
Poate prea târziu,
dar nu atât de târziu
ca să te iubesc tot restul
vieții mele.

Iar azi..
cadoul meu pentru tine...
e viața mea în inima ta
de înger sfânt
coborât în lumea noastră!
Te iubesc!
Minune cerească!

Cu pruncul

Ca să mor – o să-mi las trupul
să se odihnească...
dar să nu fi surprins niciodată
viața mea,
dacă sărutul tau, uitat pe buzele mele
o să mă readucă la viață
întocmai ca-n pădurea adormită.

Când o să mă renasc
să nu te minunezi
căci tu însuși ești minunea și ei
nu îi este dat să se minuneze.

Când o să-ți întind brațele
cu cel mai minunat prunc
din lume
să nu plângi
căci e iubirea pe care o duc
în sufletul trupului meu
din ziua Facerii Noastre.

Deochi

Te-au deochiat îngerii în somn
pentru că ei știu
miracolul..

S-au minunat pe rând
în fiecare noapte când
"Noapte Buna!" -ți spun!

Și ei cunosc din Cer
până-n pământ
toate tainele
și părțile componente
ale miracolului care ești !

Doar așa din când în când
mai fericită decât îngerii
te pot atinge!

Stâncile de peste drum
dansează cu o lentoare geologică
sperând să le arunci o privire...
Din când în când...
îngerii te deoache în somn...

Poezie...

A trecut o zi...și chiar o lună
am uitat că tu ești cea mai bună
prietenă a timpului convertit.
Am uitat că tu m-ai învățat
să zâmbesc, să iubesc,
să trăiesc și răsăriturile și amurgul.

.
Și uite așa te-am aruncat...
amintindu-mi doar uneori...
de tine...

pentru ca să am întotdeauna
la cine mă întoarce
fără să-i fiu de prisos.

Suflet...

Acele flori-
ce plâng în mângâierea vântului,
acel copil timid-
ce vrea s-apuce mâna mamei,
ochiul –
ce e sătul de lucruri false,
și iată...
te descriu pe tine, Suflet!

Te-ai îmbrăcat în negru,
n-ai plâns!
Ai aruncat cuvinte
și-apoi ai amuțit.
Priveai în gol, clipeai...
scrâșneai din dinți,
și-ai început să zbori...

Am alergat atunci
ca să te prind de-o aripă.
Te-am prins!
Te-ai speriat...
nu mă mai cunosteai,
și-atunci am înțeles...
cuvintele bunicului!

“Dacă iubești pe cineva, lasa-l să plece, de se va întoarce...sunteți
facuți unul pentru altul...
Amin!”

Sunt goală...

Sufletul meu
a fugit de mine,
căci e sătul
de atâta tristețe sarbădă și reeditată...
Am rămas goală,
goală...pe dinăuntru...
și bate vântul,
e rece și frig,
e întuneric,
și nimeni...nu bate,
la poartă

Sunt goală
ca o statuie!
Mi s-a șters parcă
de atâtea lacrimi
și zâmbetul...
ce odată, îl mai aveam.

Fals...
așa fals cum era
s-a dus...
sunt parcă o păpușă,
cu ochii triști,
goală pe dinăuntru...
căci Sufletul
a plecat, săturat de atâta
durere!

Sunt goală...
și acum
după atâta timp
accept realitatea:
Sunt Nimeni
în fața lui Dumnezeu
căci am rămas
fără Suflet...

Când nu mai e

Un om nu știe
ce-nseamnă durerea
pentru că durerea se uită.
Nici nu va știi vreo dată
ce-nseamnă lacrima
pentru că lacrimile dispar.

În schimb va știi ce-nseamnă fericirea
pentru că ea doare când nu mai e
și locul ei gol trezește groaza
pustiului.

Vreau să știu

Lacrimi reci, calde.
Îngeri zburând,
stele căzând...și te-ntreb Doamne:
“ De ce eu?”
N-aș fi vrut să rostesc
această-ntrebare!
“ De ce?”
pentru că nimeni un are
răspuns.

Văd
pasări spre cer,
zburând!

Vremea când se scutură magnoliile

E vremea când se scutură magnoliile
și flori de nu-mă-uita.
Ai plecat,
ai plecat...

E vremea când se scutură magnoliile,
tu nu mai ești,
trimit un mesager înaripat să te caute
și el se întorce împovărat de-ntuneric.

E vremea când au murit magnoliile
și totul în jurul lor e trist,
e vremea când nu mai răs
e vremea când pot în sfârșit să plâng,
dar nu mai am lacrimi.

E noapte și totul e mort
în jurul meu!
Copacii coroana-și pleacă
eu stau lângă ei și tac.

Am învățat să renunț...

Blestem

Când ai să dormi
de mă visezi,
nu te mira!
Căci de acum
și pâna-n veci
voi fi muza
noptilor singure.

Când ai să mergi
și-ai să mă auzi
nu te mira,
căci de acum
și până-n veci
voi fi mereu
cântecul tău
cel mai iubit.

Când pleci și vii
voi fi mereu acolo...
nu te mira!
Căci voi rămâne
lumina umbrei tale
nedespărțită.

Alina

M-ai chemat?
Știi ce-ai chemat?
Numele meu,
îngeri, comete,
florile nopții
inima mea...
dar n-ai știut
că adunate,
sunt suferința
nemăsurabilă.

Speranță?
Te-nșeli!
Un nimeni sunt eu...
și mă numesc
durere pentru tot ce există
pe lume.

Sunt Eu...

A fost...

O umbră-mi alunecă
pe fața-mi
și mă inundă.

Ce-nseamnă “a iubi”
când iubire nu mai
există?
Ce-nseamnă “a trai”
când iubire nu mai
există?

Răspunsu-i simplu...
Verbele au uitat conjugarea
la timpul prezent.

Voi zâmbi !

Mi-e dor de viața mea
de clipele ce au defilat
cu soare pe chip,
de frumusețea crinilor...

Visez din nou la constalții
ferite de vijeliile cosmice,
trăiesc din pulberea lor
auriferă
și sper ca într-o zi
să renasc.

Vă promit că atunci
voi avea aripi de înger
și-a să mă înalța
în slava Domnului!

Viață...

Te-ntrebi ce-i viața?
Și eu...
și nu găsesc răspunsul.
Mulți spun că e o scenă,
pe care tu urci...
fără să vrei,
fără să știi -
și iată...te-ai trezit actor!
Actor...și ce actor -
pe scena vieții...
și nu joci de plăcere,
și nici de nevoie!
Atunci de ce joci?
Joci...pentru că tu
îți imaginezi că ți se cere
că trebuie,
să te agăți de viață...
și-apoi te-ntrebi:
“Pentru ce am trăit ?”
iar răspunsul...
Ca să urci pe scenă
și să crezi c-ai jucat.

Dincolo de nori

V-ați uitat la cer?
Și ce-ați văzut?
Da, știu! Albastrul norilor,
o pasăre...

Eu văd altceva.
Mă văd pe mine,
văd lumea,
îl văd pe Dumnezeu...
și-atunci vă întreb:
de ce ne oprim toți la nori?
De ce nu am învățat
să zburăm toți ca Pasărea Phoenix
să atingem sublimul

chiar și numai o clipă
cu gândul ...?